

γάλου ιδανικού μας. 'Από κεί σ'άν κοπάση ο κυκλώνας θα ξεκινήσουμε για την ήθικη και πνευματική κατάκτηση της Γης.» Τὰ λόγια τούτα ο Λενίν τάπε κατά τη μαρτυρία του Γάλλου σοσιαλιστή και βαυλεντή Δουμᾶ, θέλοντας νὰ πιστοποιήσῃ πῶς οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Μαξιμαλισμοῦ δὲν ἦταν πωλημένοι καὶ πῶς ἐκρατήσανε τὴ λεγομένη «προδοτικὴ στάση τους» ἀπέναντι τῶν Συμμάχων τῶναναν ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἰδεολογικὴ τους ἀποψη καὶ ἀπ' τὴ βία τῶν πραγμάτων.

Κι' ἀντὶς ὁ Μαξιμαλισμὸς ν' ἀντισταθῇ ὑποχώρησε. Οἱ Γερμανοὶ ἱκανοποιήθηκαν καὶ ἔτσι ξεγελάστηκαν μένοντας μακριὰ ἀπ' τὴν Πετρούπολη. Οἱ λιγστοὶ Γερμανοὶ φρουροὶ ποὺ μῆλκανε στὴ Μόσχα καὶ στὴν πρωτεύουσα σὲ μιὰ βδομάδα γίναν ὅλοι τοὺς Μαξιμισλιστές.

Συνεχίζεται ἡ ἐφαρμογή. 'Ο Ζηνόβιεφ φτιάχνει τὰ Σοβιέτ. Κάθε Κοινότητα ἀνακηρύσσεται σὲ Σοβιέτ. Δηλαδή οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ μποροῦνε νὰ δουλέψουν — σ' ὅλες τὶς τίμιες δουλειές — ἀπὸ ἡλικία 18 χρονῶν ἴσα μὲ τὰ 54 ἀποτελοῦνε τὸ Κοινωνικὸ Συνασπισμὸ, τὰ παιδιά, οἱ γερόντοι, οἱ ἀρρωστοὶ καὶ οἱ δασκαλοπαπᾶδες θρῖσκονται στὴ προστασία τοῦ Σοβιέτ. Κάθε Σοβιέτ ἐκλέγει τὴν διοικητικὴ ἐπιτροπὴν του, τὸ δικαστὴν του καὶ τὴ φρουρὰ του ἀπὸ τὰ παλληκάρια τῆς κοινότητος καὶ τοὺς μορφωμένους. 'Η παραγωγικὴ ἐργασία συνεχίζει ἀδέσμευτα καὶ φυσικὰ τὸ δρόμο της. 'Η ἄλλη, ἡ «κοινωνικὴ ἐργασία» τὰ «βωλικά ἐπαγγέλματα» μπαίνουν κάτω ἀπ' τὸν ἔλεχο τῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Σοβιέτ. Οἱ παπᾶδες καὶ οἱ δασκάλοι ἔακολοθούσανε τὸ ἔργο τους ἴσα μὲ τὴν ἡμέρα ποὺ σ' ὅλη τὴ Ρωσία οἱ Κοινότητες φτιάχναν τὰ Σοβιέτ τους.

Τότε ὁ Μαξιμαλισμὸς, ὡς 'Ηθικὴ 'Εξουσία διαλύει τὴ Συντακτικὴν ὁριστικά. Καὶ ἰδρύει τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τῶν Σοβιέτ ὅλης τῆς Ρωσίας ὅπου ὅλες οἱ Κοινότητες στέλνουν ἀντιπροσώπους.

Κ' ἔτσι ἡ 'Εξουσία τοῦ Μαξιμαλισμοῦ ὁργανώνεται. Τότες βγάζει τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τὴ πρώτη προκήρυξη γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοκτησίας. «'Η γῆ τῆς Ρωσίας ἀνήκει στὴ Ρωσικὴν 'Εργασία. 'Η παραγωγή χρησιμεύει γιὰ νὰ τρέφεται, νὰ ντύνεται καὶ νὰ καλοπερνᾷ ὁ Λαός. Τὸ χροῖμα εἶτε ὡς Κεφάλαιο, εἶτε ὡς μέσο συναλλαγῆς καταργεῖται. Σὲ λίγες μέρες θὰ βγῇ κεινούργια μονέδα μὲ ἡγνιαία διάκριση.» Αὐτὸ εἶνε τὸ νόημα τῆς πρώτης Μετασοφιστικῆς Προκήρυξης, ὅπως ἀναφέρεται στὴν ἔκθεση τοῦ 'Αμερικανοῦ Προξένου τῆς Μόσχας.

Μετὰ τὴ προκήρυξη αὕτη ὁ Μάξιμος Γκόρκε. 'Επίτοπος τῆς Παιδείας ἐβγαλε διαταγὴ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου, πρὸς ὅλα τὰ Πανεπιστήμια, τίς 'Ακαδημίες καὶ τὰ σχολεῖα τῆς Ρωσίας ὅπου τοὺς συνιστοῦσε «νὰ στρέψουν τὴ προσοχὴ τους στὴ νόσφωση τοῦ ἥθους τῶν μαθητῶν ὥσπου νὰ τινῇ δώσῃ τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τὴ βάση τῆς διδασκαλίας τους».

(Ἔχει συνέχεια)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἄν ἡ γυναῖκά σου λεγὰ
σοῦ φέρῃ, μὴ ρωτᾷς
ποὶ ταῦτα, μόνο φρόντιζε
πάντα νὰ τῆς ζητᾷς.

ΑΝΘΕΜΙΟΣ

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΖΩΗ

2—

'Απὸ κείνο τὸ βράδυ τοῦ Δεκέμβρη νόμισε πῶς ξανάζησε. 'Η ἀγάπη τοῦ Νότη τῆς ἴψθε σάν ὅπως ἐρχεται σὲ μιὰν ἀπογοητευμένη μητέρα το γέννημά του : μιὰ διού. Φαντάστηκε πῶς βρῆκε σύντροφο γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι.

Δὲν παραπονιότανε πιά τοῦ Βιολετῆ, γιατί τὴν ἀφήνει ὁλομόναχη, γιατί δὲν ἐρχεται νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά στὶς ἀβασίλευτες νύχτες. Δὲν τοῦ παραπονιότανε γιὰ τὸ μονότονο ξετύλιγμα τῆς ζωῆς. 'Η ζωὴ της εἶχε πάρει μιὰν ἄλλη ὁψη καὶ ἄς φαινότανε πᾶς ἦταν ἡ ἴδια, σάν καὶ πρὶν. Οἱ μέρες ἦταν πάντοτε ἴδιες, μὰ οἱ νύχτες;

Κάθε πρωὶ στὶς ὀχτὼ πρὶν πάει στὸ γραφεῖο του ὁ Βιολετῆς θὰ περνοῦσε νὰ τὴν ξεκλείδωνε καὶ ἀφήνοντάς της λεπτὰ γιὰ τὸ μεσημέρι νὰ τῆς πῇ πότε καὶ ποῦ θὰ πάει τὸ βράδυ νὰ τὸν ἀνταμώσει νὰ τὴν πάει νὰ φάει. Μετὰ τὸ δείπνο θὰ γυρᾶνε μαζὶ στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ τὴν ἐγδυνε ὁ Βιολετῆς, θὰ περιμένε νὰ πέσει στὸ κρεβάτι, θὰ κλείδωνε καὶ θάφευγε νὰ πάει νὰ κοιμηθεῖ σπῆτι του. Κ' ὕστερα ; ὕστερα : «Ζήτω ἡ ζωὴ!» Μποροῦσε νὰ κοιμότανε ἡσυχα στὸ κρεβάτι του ὁ Βιολετῆς οὔτε θάτανε φόβος νὰ μὴν ἀδυνατίσει, καθὼς ἔλεγε, σάν ἀπόφεινε τὴν Ἄννα, οὔτε πάλι θὰ τὴν ἔχανε καὶ δὲ θὰ πόζαρε στὰ μάτια τοῦ κόσμου πῶς ἔχει μαιτρέσσα.

Ὅλα - ὅλα τᾶχε ξεχάσει πιά ἡ Ἄννα καὶ θάσ' ἔβλεπε. Τώρα κοιτοῦσε πολὺ τὸν ἑαυτὸ της ποὺ πρὶν τὸν παραμελοῦσε. Τὸ δέξενε χρῶσανε τὰ μαλλιά της καὶ τὸ μεγάλο ψαλίδι τὰ κατάρωνε. Κάθε πρωὶ ἔκανε λουτρό καὶ κάθε ἀπομεσήμερο φοροῦσε τὴ σταχτιά, γαρνιρισμένη μὲ μαύρη γούνα στὸ ντεκολτέ, ρόμπα της καὶ περιμένε. Ταχτικός ὁ Νότης τοὺς πρώτους μῆνες. 'Η Ἄννα οἰχνότανε γιὰ ὥρες στὴν ἀγκυλιά του, ἔπαιζε μαζὶ του τὰ πὶο τρολλὰ παιχνίδια, καὶ ὕστερα κουρασμένη σερόντανε στὰ πόδια τῆς πολυθρόνας ποὺ καθότανε ἐκεῖνος καὶ μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της στὰ γόνατα του τραγουδοῦσε κομμάτια ἀπὸ μελοδράματα, ὁπερέτες γιὰ νὰ τὸν κραταίει ὅσο μπορεῖ περισσότερο. Ἄλλοτε πάλιν ἔπαιζε ἀπὸ τὴν τουαλέττα τίς πὶο μεθυστικὲς μυρουδιές ποὺ ἄφτονα τῆς ἔβριχνε στὰ ρούχα στὸ μαντῆλι του, στὸ καστανόμαλλο κεφάλι του καὶ καθότανε προσεχτικά, στοργικά καὶ τοῦ χτένιζε τὰ μαλλιά του.

Μυρουδιές, ποῦδρες, σαποῦνια καλλυντικά τὰ πλήρωνε ὁ Βιολετῆς. Ὁ Νότης πάλι νὰ μὴν ὑστερήσει καὶ φανεῖ κατώτερος τοῦ Βιολετῆ, ἔφαινε τῆς Ἄννας τὰ γιαπωνέζικα βάζα ποῦχε τώρα τοὺς μενεξέδες της καὶ ποὺ τοῦχανε πέσει σὲ μιὰ πρωτοχρονιάτικη λοταρία καὶ ἀργότερα δυὸ γλάστρες μὲ πλατύφυλλους σκλεπιούς. Χάρηκε ἡ Ἄννα μὲ τὰ δῶρα τοῦ φίλου της καὶ ἔτσι κάποιον δειλινὸ δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀρνηθεῖ νὰ ξεσηκώσει τὴν κλειδαριὰ μὲ κερί γιὰ νὰ σιάξουνε δικὸ τους κλειδί καὶ νᾶχουνε ὅλες τίς νύχτες λεύτερες, διὰ τίς τους, καὶ ἀκόμα σάν τὴν κλείδωνε ὁ Βιολετῆς. Μὰ τὸ κλειδί ἔπαιζε τὴ ἀπαλωτὲς νύχτες, καὶ οἱ νύχτες φέγγανε τὸν κόρο καὶ ἔτσι ὁ τόσο νεοϊδεάτης καὶ ἰδεολόγος φίλος ἀναγκάστηκε ν' ἀσπασοῖ τίς βίβλεις του.

'Η ὁραγὴ Ἄννα ὡς τόσο πάντα τότε περιένε. Περνοῦσαν οἱ μέρες — διαβαίνανε οἱ ὥρες μὰ κείνος δὲ φαινότανε. Μόνον ὁ Βιολετῆς ἔακολοθούσε τὸν

ταχτικό του δρόμο κλειδώνοντάς την δίπλα τις ήμενες βραδείες του Γεννάριου. Κ' ή Άννα δὲν ἔβρισκε τότε τίποτ' ἄλλο γιὰ συντροφιά της παρὰ τὸ παράθυρο καὶ κοιτοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς πέρα πρὸς τὴ Δύση τὰ δυὸ ἀστέρια, τὴν Ἀφροδίτη πού ἀχινοκυματοῦσα, λιγυζότανε, παγνίδιζε σκερτσόζικα στὸ ζῶμα τοῦ Δία. Τῆς φαινότανε σὰν κοπέλλα ἡ Ἀφροδίτη πού μὲ τσαχνινιές τυραγνίει μὰ καὶ πυρώνει πότερο τὸ παλληγάρι ὥς πὺν νὰ ριχτεῖ στὴν ἀγκαλιά του.

Κοιτοῦσε κάθε βράδι τ' ἀστέρια πού ζυγώνανε στὸ εὐγνώρισμα καὶ λαχτάριζε ἡ καρδιά της γι' ὅλο νόμιζε πὼς χτυποῦσε ἡ πόρτα. Φτερούγιζε. Ἀ! καὶ νάτανε ὁ Νότης! Τί θὰ τοῦλεγε! Πόσες γλυκεῖες κουβέντες, τί τραγοῦδια κι' ἀνάμεσα σ' ὅλ' αὐτὰ τὴ θύμησι πού εἶχανε ἀφήσει τὰ παιγνίδια τῆς ἀγάπης, τὸ μεγάλο σημάδι πού τώρα τὸ κράταγε, καὶ τὸ αἰστανότανε καιρὸ μὲ καιρὸ νὰ πέρνει μορφή, νὰ πλάθεται νὰ κυφορεῖται. Ἀ! τώρα κανένας δὲ θὰ τῆς τόπερνε, κανένα χέρι δὲ θ' ἀνέμεινε τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ἡδονικῆς στιγμῆς. Τίποτα! Ὁ Βιολετῆς δὲ θὰ μιλοῦσε, κι' ἂν μιλοῦσε θ' ἀφένεγε μακριὰ - μακριὰ νὰ δαῖττει ὁ πονηρὸς γιὰ νὰ κρατήσει στὴ ζωὴ ὅ,τι περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς θ' ἀγαποῦσε. Μὰ ἡ πόρτα δὲ χτυποῦσε. Καὶ κοιτοῦσε πὰ τ' ἀστέρια, λυπότανε σὰν τὴ βλέπε νὰ γίνονται ἐν κανένα διαβατόρικῳ σύννεφο, παρακολουθοῦσε τὸ δρόμο τους ἴσαμε πὺν τὰ εἶδε ἔν ἀπὸ τὰ στεγνὰ βράδια τοῦ Γεννάριου νὰ συγκομιζοῦνται, νὰ γίνονται ἕνα μεγάλο, φωτοβόλο διαμάντι στὸν οὐρανό.

— Ὡς καὶ τ' ἀστέρια ἐνωθήκανε, ψιθύρισε λυπημένα κι' ἔκλεισε τὸ παράθυρο νὰ μὴ βλέπει, νὰ μὴ βλέπει τὸ ἐρωτικό ζευγάρι τῶν ἀστεριῶν.

Ἔτσι περνοῦσε τότε τὶς νύχτες τῆς κοιτώντας πότε τ' ἀστέρια, τὰ κυπαρίσσια, τὸ φεγγάρι καὶ πότε ὁ γροικώντας τις γάτες νὰ νιαουρίζουνε καὶ νὰ κυλιούνται μανιασμένες στὶς ἐξίλινες γρισιτὲς σκάλες, πὺν τρίζανε φοιχτὰ — φοιχτὰ. Μὰ περισσότερο ἔννοιωθε μὴν ἀναγάλλια σὰν ἐπιλωμένη στὸ κρεβάτι τῆς κοιτοῦσε τὸ φεγγάρι νὰ χαράζει μὲς ἀπὸ τὶς κλειστὰς γούλιες τοῦ παραθύρου. Κάτι μίλαγε στὴν ψυχὴ τῆς. Ἵσως νάοθε ψιθύριζε, δὲν μπορεῖ μὲ τέτοιες βραδείες! Κι' ὀληθινὰ ἕνα βράδυ ἔκουσε τὸ πεταχάει νὰ χτυπάει τὸ παράθυρο, καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ Νότη νὰ κυματίζεται. Τοῦ ἄνοιξε. Σὰν τὸν εἶδε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πεῖ τίποτα ἥνο οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλώντας τον ἀορίνησε νὰ κλαίει — νὰ κλαίει.

Ὁ Νότης δικαιολογήθηκε ὅπως - ὅπως καὶ γιὰ νὰ δείξει τὴν ἀγάπην του στὴ μάνα τοῦ μελλομένου παιδιοῦ του — ἀφοῦ δὰ τοῦ εἶπε καὶ τὸ μυστικό ἡ Άννα — τῆς ἔταξε πὼς θ' ἀρθεῖ πὰ ταχτικά καὶ μάλιστα πὼς θ' ἀρθεῖ νὰ τὴνε πάρει ἕνα βράδυ Ἀποκριῶς νὰ τὸ ρίξουνε λιγάκι ἔξω.

Κ' ἡ Άννα περίμενε πάντα—περίμενε ὥς πὺν εἶδε νὰ κυλοῦνε ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλην οἱ Ἀποκριάτικες νύχτες καὶ νάοχεται ἡ τελευταία. Σήμερα ὅμως εἶχε πεποῖθη πὼς θ' ἀρθεῖ ὁ Νότης. Δὲν μποροῦσε! Ὁχι, θ' ἀρθεῖ, θ' ἀρθεῖ, ψιθύριζε, κρεμασμένη στὸ παράθυρο πάνω στ' ἀπλαζένιο μαξιλαράκι καὶ μὲ τοὺς μενεξέδες γιὰ συντροφιά. Δὲν μπορεῖ... γιατί τάχα, δὲ συμπονάει τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ του; Μπορεῖ νὰ θέλει νὰ τυραγνιέται; Καὶ κοιτοῦσε στὸ δρόμο.

Σιγαλιά. Κάθ' ὁδὸς εἶχε σπλιάσει. Τὸ καρὸν δὲν ἐκλινγε στὸ σῶμα μὴδε φανόντουσαν πὰ τὰ τρομερὰ μάτια τῶν θεῶν. Μόνο στὴ γωνιά κουτούλας ἕνας ἁμαξῶς, διπλωμένος σφιχτὰ στὸ μουςαμά του, κι' ὁ ἄρμος ἔδειχνε μαῦρο κι' ἀπαίσιο τὸ πρόσωπό του. Τὰ κυπαρίσσια χανοῖντουσαν στ' Ἀπειρο•κι' ἀφώτιστα τώρα μοιάζανε σὰ μαννίδες μαυρομαντιλοῦσες. Κοίταξε τὸ βραχιολάνιο ρολογῆς της — «Μιά! ἔξω μου! πότε πέρασε, μήπως δὲ θ' ἀρθεῖ!» Μὰ πάλι δὲ θέλησε νὰ μείνει σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Τῆς ἄρεσε νὰ ξεγελιέται ἕστερα κι' αὐτὸς ὁ θόρυβος τί νάνα; Τσίτωσε τ' αὐτὴ τῆς. Κάτι σὰν ἀπὸ μελέσια βούτζε. Προσπάθησε ν' ἀκούσῃ, κι' ἄκουσε:

«Τὴ κορμιά σου χεῖρ σου δὲν τ' ἔχει νὰ φιλήσω»

«Νὰ τὰ δαγκάσω τρυφερὰ καὶ δὲ θ' ἡγοδημήσω!»

Μιὰ μεγάλη συντροφιά μὲ περισσότους κι' ἀπάχηδες, κολομβίνες καὶ ντόμινα κατέβαινε τραγουδώντας ἀπ' τὸ δρόμο. Βραχνόφωνα ξεχνιότανε τὸ τραγοῦδι ἀκαταπαμένο μὲ κοριτοῦτικες ψιλὲς φωνὲς καὶ τράχειες ἀντωνιές κι' οἱ κιδάρες μὲ τὰ μαντολίνα τὸ συντροφεύανε! Περνώντας κάτου ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἄνοιξε ἀφήσανε ἕνα μαυρόσχημο «Ἀόας» καὶ χεθῆκανε στρίβοντας στὸ στενωδόδοι μὲ τὴν στεγνὴ ἀπύχνη τοῦ δαῖδα τους μιὰ στεγνὴ ἀπ' τὸ τραγοῦδι τους. Μάστιν ἄννα ἡ μαυρόσχημη φωνὴ τους ξέπλησε τὶς πρῶτες ὥρες τῆς βραδείας, εἶδε τ' αὐτοκίνητο πύλι νὰ περνάει, ἔκουσε τὴν κολομβίνα νὰ τὴ σαρκάζει, νὰ τῆς φωνάει, εἰρωνικά — κλεισιμένη - κλεισιμένη Ἀοῦ, Ἀοῦ... τὸν περισσό νὰ γίνεταί στὸ δρόμο κι' ὁ δρόμος τὸν ἄλλο, τὸν ἄλλο σὰ γίγαντα νὰ παίρνει τὴ Μορίκα — «Ἀ! ὦχι, ὦχι! Γιατί τάχα; Μήπως ἦτανε καλύτερη ἀπ' αὐτὴν ἡ Μορίκα πού γλέντοῦσε!» Μιὰ κοκκαλιάσει, κι' ὅμως... Ἀ! τὸ γέλιο τῆς! Πὼς γελοῦσε, πὼς γελοῦσε! Σὰ νὰ τὴν κοροῖδευε. Μὰ γιατί; Μήπως κανένας πὰ δὲν τὴν ἤθελε, μήπως τὸ καρὸν εἶνε παρασώσει καὶ τὰ πρόσωπό της ἀπαίσιο γιὰ τὴν ἴδωσιν εἶνε γιὰ νὰ ἀντιπαθητικό;...

Τοῦταξε μὲ τὴ σκέψιν αὐτή. Ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἀνέβηκε τὸ πρὸ σὰ φάντασμα στηλόθηκε μπροστὰ σὲν καθέστη τῆς «τοῦλάρας καὶ κοίταξε - κοίταξε σὲν τὸ πρὸ σὰ φάντασμα καὶ τὸν Νότη δὲν ἔβρισκεν κι' ὁ Βιολετῆς ἔβρισκεν ἀνέσως.

Εἶδε τ' αὐτοκίνητο πρόσωπό της γένοιν, τὰ μάτια της χαρμονίκα μὲ μαῦρα στεφάνια καὶ τὰ ξανθὰ της μαλλιά ἀπ' τὰ ὀφρύδια. Τρόμαξε. Σκέπασε τὰ μάτια τῆς νὰ μὴ βλέπει καὶ ἀδύναμη νὰ φῇ, στηλωμένη μπροστὰ στὸν καθέστη ἀλλοτριώτατος - ἀλλοτριώτατος. Ἐάφνου ἕνα χαρόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλιά της!

Ἔτρεξε στὴν γωνιά. Ἄνοιξε τὸ μπαρμπαζὶ τῆς γρήγορα - γρήγορα κι' ἔβρισκε ἀπὸ μέσα μιὰ φορεσιὰ τοιγάρνας πού τὴν εἶνε κάνει κάποτε τοῦταξε στὶς στενωχόριες τοῦ Βιολετῆ, κορίτσι στὸ θέατρο.

Ἔβλεπε τὰ μαλλιά της, τοῦτοῦτοσε τὸ πρόσωπό της, ἔβαλε μὲς κοριόνη κάτου ἀπὸ τὰ πόδια, ὅπως τότε στὸ θέατρο, ἔβαλε τὰ χεῖλιά της μὲ κόκκινα κορμιά, τὸ πρόσωπό της μὲ σπασίδι κι' ἕστερα χαρμονίκα στ' ἀντίκρισμα τοῦ καθέστη χέρισε μὲ κόκκινη μεταξοτὴ κορδέλλα σὰν τόξο στὰ μαλλιά της καὶ δὲν κόκκινα μεγάλα ψεύτικα τριαντάφυλλα στ' ἀπὸστροφὸ μὲρος, πᾶνι ὅτ' εἶ αὐτή.

— Μόνη τῆς! Δὲν ἤθελε πὰ κανένα. Οὔτε τὸ Νότη, οὔτε τὸ Βιολετῆ. Ὁ Νότης ἄς γλένταγε μ' ἄλλην, ὁ Κωστής ἄς κοιμότανε τὸ μακάθιο ὕπνο του. Μόνη

ΠΑΝΟΣ Δ. ΉΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ